

ASSOCIATION DES DOIGTS DE FEE/Käden taidot ry. Nukkenallemuseo, Ranska/ jäsenmaksu

aikuinen 22€ ja nuori 12€

4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France

(OP553902-213402)

tel.04 66 83 19 57

<http://myoldbear.free.fr> ; <http://museopaivakirja.20six.fr/> ;

<http://1000histoires.free.fr>

Hei,

Lézan, 27.6.09

Hiljainen on ollut kevät. Olen markkinoinut museota paljon, lähetellyt mainoksia postissa isompiin kaupunkeihin kuten Avignon'iin, Montpellier'hen, Toulon'iin, Marseille'en jne., joista on ollut ennestäänkin kävijöitä viime vuosina.

Olin l'Isle sur la Sorgue'ssa Provencessa, yli 100km. täältä, autoajelulla pääsiäisen aikaan antiikkimarkkinoilla. <http://www.oti-delasorgue.fr/> Se on hienoa aluetta, mutta kaikki on hirmu kallista. Oppii sitä aina kuitenkin uutta. Näin siellä myös sen turistikaupungin Nukkemuseon pitäjän. Vaihdettiin kuulumisia. Kun sanoin, että ei ole ollut paljoa museokävijöitä talvella. Madame sanoi, että he olivat sulkeneet museonsa kokonaan talvikuukausiksi. Minä voin pitää auki museota myös talvella, koska se on kotonani.

www.ere.me.net kustantaja Pariisista lähetti sähköpostia. Heillä on tekeillä « Maailman nallet »-kuvakirja. He pyysivät siihen kuvia myös minun nalleistani. Niitä pitää alkaa ottaa vähitellen. Vanhojen nallejeni kokoelma on kasvanut yli 170 viime vuosina. Ja itse tekemiäni on noin 200, niistä omistani vain osa on enää esillä, koska olen tehnyt tilaa vanhoille leluille museossa. Nukkenallemuseo tulee mukaan myös yhteen paikalliseen turistiopas-kirjaan.

Vanhin nukketaloistani 1800-luvun lopulta sai paljon huomiota yhdeltä amerikkalaiselta huutokauppakamarilta, kun se arvioi sen arvon ensin 6500-7500 USD ja myöhemmin 2500-3500USD. <http://www.jamesdjulia.com/> Olin tiedustellut heiltä vain sen alkuperästä. He olisivat ottaneet mielellään sen myyntiin. Mutta ei se minun tarkoitukseni ollut. <http://museopaivakirja.20six.fr/museopaivakirja/art/125526231/Arviointeja> Siinä blogini sivuilla on kuva nukketalosta.

Keväästä alkaen uusi suuri mainostusaiheeni on ollut parikymmentä vanhaa nukketaloani. Se on täällä Ranskassa erikoista. Pariisin nukkemuseossa on niitä muutamia. Mutta läheisessä Uzèsin lelumuseossa en muista nähneeni erikoisemmin miniatyyrejä. Täytyy olla jotakin erilaista, jotta erottuu joukosta. Viime vuosina tuo Uzèsin museo on panostanut paljon nalleihin. Mutta nalleja on nykyään jo joka paikassa. Teddy-karhu tuli muotiin myös Ranskassa täytettyään sata vuotta vuonna 2002. Toinen erikoisuus minulla on vanhat Nooan arkit (eläimineen), joita minulla on seitsämän, englantilaisia ja saksalaisia. Niistä pari on Saksasta Erzgebirgen alueelta 1800-luvulta.

Lézanin kunnantalo on ostanut kylämme 1200-luvun linnan. Se on kokonaan remontoitava. Maakunta on maksanut kuulema puolet. Heillä on kai jotakin kulttuurisuunnitelmia. Verojen ei pitäisi siitä paljoa nousevan, koska laina on tehty pitkäksi ajaksi. Jos nyt alkaisi meidän kylässäkkin olla vähän enemmän elämää. Tätä on sanottu vaan « nukkumalähiöksi ».

Kylämme on alkanut julkaista pientä uutislehteä « Autour de l'Horloge ». Ennen se oli vain yksisivuinen kylätiedote. Viimeisessä huhtikuun numerossa oli esillä kaikki täällä toimivat yhdistykset, paitsi tämä Association des doigts de fée/Käden taidot yhdistys. Kerroin siitä retkeilymajassa Anduzessa. Siellä me päätettiin, että Sébastien tulee Henrietten kanssa mukaani kunnantalolle puhumaan asiasta, joten oltiin oikein porukalla asialla. Jos ei itse aja asiaansa, ei sitä kukaan muukaan aja. Kunnantalolla meille sanottiin, että sinne pitää toimittaa yhdistyksestä kertova teksti kuvineen ja se ilmestyy sitten seuraavassa numerossa nyt kesäkuussa. Se on hyvä mainos, vielä ilmainen. Eilen se tuli postista ja laitoin sen heti myoldbear-sivuille. Artikkelin löytyy tästä linkistä: <http://myoldbear.free.fr/bulletinlezan5.PDF>

Välillä kuulee täällä sellaista museokävijöiltä, että jotkut nämä kyläläiset ovat heille sanoneet, etteivät usko tämän museon olevan enää edes olemassa. Siis ihan väärää tietoa. Nukkenallemuseo on ollut täällä jo 9 vuotta, silti se oli « unohdettu » kylätiedotteesta. « Ei kukaan ole profeetta omassa maassaan », sanotaan. Jos olisi ranskalainen ja paikallinen, ei sellaisia unohduksia kyllä tapahtuisi. Ei sillä väliä. Turistit tykkäävät tästä museosta, ovat tykänneet ihan alusta alkaen. Se on tärkeintä. 10.vuosi on menossa. Se on pitkä taival. Ja jo saavutus sinänsä. Paikka Välimeren auringossa on löytynyt ja siitä täytyy pitää kiinni. Nukkenallemuseo tunnetaan jo aika hyvin. - Vaikka omat kyläläiset eivät kaikki sitä tuntisikaan. He eivät vaan ole kiinnostuneita.

LangudocSun -lehden toimittajat kävivät. Ensi viikolla he tulevaan tekemään artikkelin museosta lehteensä. Se on täällä Etelä-Ranskassa asuvien brittiläisten julkaisu.

<http://www.languedocsun.com/languedocsun/>

Tulin viime viikon keskiviikkona Suomen parin viikon matkaltani. Nyt olin Ryanairin lennolla. Sen liput ostetaan yhdensuuntaisina. Siten voin toteuttaa pienen Saksa-vierailun meno- ja paluumatkalla.

Lensin Montpellier'sta Frankfurt Hahn'iin, jossa vietin päivän pari. Kävin Frankfurt am Main'issa (noin 1tunti45min.), jonka esikaupunki alueella oli Hanau Wilhelmsbad'in Hessen Nukkemuseo. Tampereelle saavuttuani kerkisin katsomaan Vapriikin « Aika leikkiä » näyttelyn (Tampereen Nukke- ja Pukumuseon kokoelmasta), joka on lähellä rautatieasemaa. Paluumatkalla Ranskaan menin vielä Hahn'in lentokentältä (noin tunnin bussimatkan päässä) Saksan vanhimpaan kaupunkiin Trier'iin. Ihastuttava antiikkinen kaupunki, joka on täynnä toinen toistaan kauniimpia rakennuksia! Siellä olin Lelumuseossa. Näin kaikkiaan kolme kokoelmaa matkani aikana. Kirjoitan niistä enemmän museopaivakirja-blogissani <http://museopaivakirja.20six.fr/> Sitten vielä kotona ollessani oltiin siskojeni kanssa Loimaan Sarka Maatalousmuseossa. Se vasta oli nostalginen paikka. Paluuta juurille. Rautainen annos kulttuuria oli Suomen matkallani tänä kesänä.

Yleensä minulla on ollut monet treffit Helsingissä ystävien kanssa. Tällä kertaa en sinne mennyt ollenkaan, koska lento ei ollut Vantaalle vaan Tampereelle ja sieltä oli lyhyt matka kotiin maalle Ypäjälle, Suomen hevospitäjään, Loimaan lähelle. Sain järjestettyä vain yhden tapaamisen Riihimäelle. Käden taidot yhdistyksen myötä olen pitänyt yhteyttä vanhoihin Suomen ystäviini (jopa 40-vuoden takaa) ja monista on tullut jäseniä yhdistyksessäni. Uusista ystäivistä voisinkin mainita Isabellen, joka asuu täällä naapurissa. Hän on tuttu jo ensimmäisistä vuosista asti, mutta nyt vasta ollaan tullut ystäviksi. Sevenniläisiin, vuoristolaisiin, kestää kauan tutustua. Kiitos Isabellen, joka huolehtii museosta poissa ollessani.

Finanssipuolesta puheenollen. Tänä vuonna tuloja on ollut 185,50€ ja menoja 315,32€. Menoja on supistettu entisestään. En ota paljoa yhdistykseltä puolen vuoden sähköstä enkä puhelin- internetmaksusta jne. ettei mene budjetti liikaa miinukselle. Anduzen turistitoimiston jäsen- ja mainosmaksu sen kuntainliiton turistioppaassa on aika korkea 175€ vuodessa, jonka voi maksaa kahdessa erässä. Vakuutusmaksu myös nousi 335,64€/vuodessa, joka maksetaan neljässä erässä. Koska nyt kokoelma on vakuutettu 23 000 €:n edestä. Siinä suurimmat pakolliset laskut. En tilaa enää ranskalaista keräilylehteä toistaiseksi, se on huonontunut ja lisää vaan menoja.

www.collectionneur-chineur.fr -sivuillakin voi käydä sen sijaan. Jäsenyys Anduzen turistitoimiston yhdistyksessä on kuitenkin tärkeää. He ovat hyviä markkinoijia.

Kirjoittamani kirja « Unelmani Etelä-Ranskassa » tulee piakkoin mukaan Lounais-Suomen kotiseutukirjailijoiden nettisivuille: www.lounakirjailijat.net

Vaikka kirjani kertoo enemmänkin Ranskan Nukkenallemuseosta ja elämästä täällä, siinä on pohjana lapsuuden muistot Suomessa, ensin Tarvasjoella ja sitten Ypäjällä.

Museokävijöitä tulee jo entistä enemmän myoldbear-sivujen ansiosta <http://myoldbear.free.fr> .

Vaikka tien varren museokyltit ovat edelleen parhaat mainokset. Ihmiset poikkeavat spontaanisti.

Ranskankielisessä blogissani on ollut eniten kansainvälisiä kävijöitä kuukausittain kuin koskaan. Huhtikuussa oli ennätysmäärä: 1 887 käyntiä eri maista. Kerrottavaa minulla riittää, museon ympärillä tapahtuu. Kynä sauhuaa kuten alussa vuonna 2005.

Tänä kesänä meidän yhdistyksen yleiskokous muistuttaa suoraan sanoen kissanristiäisiä. Ei ole mitään erikoista päiväjärjestyksessä. On vain yksi uusi asia. Mutta toisaalta tärkeää sekin on. Ja niin näkee, että en ole yksin, vaan meitä on 12 yhdistyksessä. « L'union fait la force. » Ei « yksin hihtäjä » pitkälle pääse.

Uusia suunnitelmia ei ole, Nukkenallemuseon elämä jatkuu entiseen tapaan. Heinäkuun 14.päivänä, Ranskan kansallispäivänä, alkaa kesäsesonki ja kestää elokuun loppuun tai vähän kauemmin. Tänä lamavuonna 2009 ei ole suuria odotuksia sen suhteen, niin on parempi, että ei tule suuria pettymyksiä.

Mutta kuten Jaska Jokunen usein sanoo ONNI ON Minä sanoisin myös, että

ONNI ON museovieraat ja tuulahdukset milloin mistäkin kaukaa maailmalta...ONNI ON muistojen siltaa...ONNI ON tässä paljon odotetussa kauniissa kesässä...
Miten nyt kukin sitä haluaakin jatkaa...

Internetissä nähtyä: « Museosta löytyy kaikki: eilis-, tämä- ja huomispäivä. » - Siinä kolme perspektiiviä elämään.

Tervetuloa tänne Etelä-Ranskaan!

Terveisin,
Association des doigts de fée/Käden taidot ry.:n puheenjohtaja
Ulla-Maija Suonpää

Tässä kuva vanhasta 50-luvun kannettavasta harmonista, jollaisia Ranskassa oli ennen kouluissa. Löysin sen nyt sopivasti vielä koulunäyttelyyn kesän sesonkiajaksi. Maksoi vain 45€. Sain halvalla, koska niistä pyydetään usein 100€, vaikka olisivat huonossa kunnossa.

